

Въ едно мигваніе водата ся смръкнѣ, щернѣтъ останѣ сухи, и единъ отъ сыноветъ на нощѣтъ постави сълба, по който слѣзе Тоннера.

— Тука ли сте всинца?

— Тука сме, и Гирджикѣтъ е тука.

— Тукъ съмъ тука и азе, още и тежкѣ както трѣба.

— Толкозъ по-добръ! Отъ какъ тѣй даде Господъ.

— Отъ *св од о в о т о*.

— Колко?

— Съ хиляды.

— Жыты ли?

— Тѣй ми ся стува!

— Можемъ ли да ги видимъ?

— До вечера.

— Хъ! Добръ кажешъ! ще бѣдемъ тамъ. . . . Но чакъ да попытамъ и моитѣ момчета, да видимъ работили ли сѣ.

— Работи ли не, ами работи ли, господарю, рече единъ отъ калпазанытъ.

— Имате ли готовы? защото ми трѣбать.

— Имами колкото щешъ; машината цѣна нѣма. Да му ся позлатени рѣцѣтъ който ѣ-й правилъ.

— Дайте ми тука двѣ торбы съ хилядытъ и мострата имъ.

Калпазанинѣтъ на когото ся заповѣда влѣзе въ третето отдѣленіе, изнесе единъ торбѣ та ѣ сложи прѣдъ Паскаля и подаде му двѣ меджидіета бѣли като прѣснакъ и рече:

— Тако ми вѣра, струва ми ся тозъ пѣтъ, че и четири очи да има нѣкой и четири уши нищо не ще може да разбере.

— Имашъ право; рече Паскаль като дрънна едно отъ тѣхъ на желѣзнытъ масѣ.

— По-добры не могатъ ни станѣ.

— Виждамъ, рече, Паскаль. Но азъ трѣба да си идѣ.